

POSELSTVÍ CHARIS K PŘÍPRAVĚ na LETNICE 2020

P. Raniero Cantalamessa OFMcap

Skutky apoštolů nám vyprávějí tuto epizodu z Pavlova života:

“Dav se obrátil proti nim a soudcové z nich dali strhat šaty a rozkázali je zbičovat. Když je důkladně zbičovali, zavřeli je do vězení a žalárníkovi poručili, aby je dobře hlídal. On je podle toho rozkazu zavřel do nejbezpečnější cely a pro jistotu jim dal nohy do klády. Kolem půlnoci se Pavel a Silas modlili a zpěvem oslavovali Boha; ostatní vězňové je poslouchali. Tu náhle nastalo veliké zemětřesení a celé vězení se otřásl až do základů. Rázem se otevřely všechny dveře a všem vězňům spadla pouta” (Sk 16,22-26).

Pavel a Silas s nohama v kládě, s roztrhanými šaty a plni ran od bičování neprosí Boha o pomoc. Místo toho mu zpívají chvály. Jaká je to zpráva pro nás, pro katolickou charismatickou obnovu v tomto čase! Příklad Pavla a Silase nás zve, abychom alespoň do Letnic nechali stranou všechny diskuse o koronaviru, anebo abychom ho alespoň neměli v centru pozornosti. Nezarmucujme Ducha Svatého svým postojem, kterým bychom ho považovali za méně důležitého (nebo méně mocného) než virus.

Příklad Pavla a Silase nás navíc zve k tomu, abychom zpívali Bohu chvalozpěvy. Může nám to připadat absurdní a těžko přijatelné, zvláště pro ty, kteří na vlastním těle zažívají ničivé účinky současné pohromy, ale ve víře můžeme pochopit, že možné to je. Svatý Pavel prohlašuje, že „těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (Řím 8,28). Všechno bez výjimky a tím pádem i současná pandemie! Svatý Augustin vysvětluje hluboký důvod: „Bůh je svrchovaně dobrý a nikdy nedopustí, aby v jeho dílech přebývalo jakékoliv zlo. On je natolik mocný a natolik dobrý, aby to zlo proměnil zlo v dobro“ (Enchir., 11: 3).“

Nechváíme Boha za to zlo, které sráží celé lidstvo na kolena; chválíme ho, protože máme jistotu, že on dokáže z každého zla učinit dobro pro nás a pro svět. Chválíme ho právě proto, že jsme přesvědčeni, že všechno napomáhá k dobrému těm, kteří Boha milují, a především těm, které miluje Bůh! Sám to říkám s chvěním, protože nevím, zdali to sám dokážu. Boží milost to však dokáže a dokáže ještě víc. Ve své velkopáteční promluvě v bazilice sv. Petra jsem se pokusil pojmenovat některá „dobra“, která již Bůh z tohoto zla činí: probuzení z iluze, že můžeme sebe samotné zachránit a smysl pro solidaritu, která vedla některé z našich bratří a sester až k heroismu. Dnes bych k tomu dodal: probuzení zbožnosti a potřebu modlitby. Dokazuje to výjimečná pozornost vůči gestům a slovům papeže Františka, a to i mimo katolickou církev.

Tentýž svatý Pavel doporučil Tesalonickým: „Za všech okolností děkujte“ (1Tes 5,18). Chvála, dobrořečení a díkyvdání jsou prvními povinnostmi člověka vůči Bohu. Základní lidský hřích, který je podle apoštola zdrojem každého dalšího hříchu, je odmítnutím těchto dvou postojů: "Proto nemají výmluvu: Poznali Boha, ale nevzdali mu chválu (*doxazein*) jako Bohu a neděkovali mu (*eucharistein*)“ (Řím 1,20-21).

Opakem hříchu tedy není ctnost, ale chvála! Chvála Boha, za současných dramatických okolností, je projevem víry nejvyššího stupně. Poté, co Ježíš utišil bouři, nekáral své učedníky za to, že ho nevbudili dříve; káral je pro nedostatek víry.

Toto je příležitost pro katolickou charismatickou obnovu, aby se navrátila k nejčistšímu původu onoho proudu milosti: od svého zrodu představovala mezi křesťany lid chvály, lid Aleluja.

Nebyli jsme sami. Naši letniční bratři měli tutéž zkušenost. Mezi nejčtenější knihy v Obnově patřila, vedle „Dýky a kříže“ od Davida Wilkersona, také kniha „Prison to praise“ od Merlina Carothers. Autor nejen potvrzuje důležitost chvály, ale ukazuje – s pomocí Písma a osobní zkušenosti – její zázračnou moc.

Největší zázraky Ducha Svatého nedostáváme jako odpověď na naše prosby, ale přichází k nám, když chválíme Boha. Stejně tak jsme četli o třech mladých mužích vhozených do hořící pece, kteří jedním hlasem začali zpívat, oslavovat a chválit Bohu zpěvem hymnu, kterým začíná modlitba ranních chval některých nedělí a slavností: „Blahoslavený jsi, Pane, Bože našich otců ...“. (Dan 3:52nn). Největší zázrak chvály je ten, který přijme chválicí osoba, zvláště během zkoušky, neboť se tak ukazuje, že milost je silnější než přirozenost.

Zázrak s Pavlem a Silasem ve vězení – anebo zázrak s třemi muži v peci – se v nejrůznějších okolnostech opakuje nekonečně mnoha způsoby: úleva od nemoci, od závislosti na drogách, z mylného přesvědčení, od břemena osobní minulosti... „Zkus věřit“, je rada, kterou dává Carothers svým čtenářům.

Utopme tedy virus v moři chvály, nebo se o to alespoň pokusme. Spojme se s celou církví, která se při mešním zpěvu Gloria modlí: „Chválíme Tě, vebíme Tě, oslavujeme Tě, vzdáváme Ti díky pro Tvou velikou slávu“. V této modlitbě nejsou žádné prosby, je to pouze chvála!

Během očekávání letnic proto znovu začněme zpívat se stejným nadšením jako tehdy, když ony písně zalily naše oči slzami při prvním setkání s proudem milosti charismatické obnovy: "Alabaré, Alabaré", "Poďte uctívat, královské kněžstvo" a spousty dalších.

Jednu píseň bych obzvláště rád zmínil, neboť její text je aktuální. Složil ji v roce 1992 Don Moen. V refrénu se zpívá:

*Bůh učiní cestu
Když se zdá, že to není možné
Kde není vidět žádné cesty
On působí způsobem, který nevidíme
On pro mě učiní cestu*

*Bůh vybuduje cestu
Tam, kde se zdá, že žádná nevede
On jedná způsoby, které nevidíme
On pro mne vybuduje cestu*

Nejenom pro mě, nebo pro vás. Pro celé lidstvo.